

GEORGE R. R.
MARTIN

IUREȘUL
SĂBIILOR
•

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

Ediția a III-a

NAUTILUS

*Lui Philys, care m-a convins
să dau viață dragonilor.*

NORDUL

- ◆ — Castel ● — Oraş
◇ — Castel Ruinat • — Oraşel

SUDUL

◆ – Castel
◇ – Castel Ruinat

- ◆ — *Castel*
◇ — *Castel Ruinat*

Harta de
James Sinclair

DINCOLO DE ZID

◆ – Castel
◇ – Castel Ruinat

Tărâmul Iernii Vesnice
(necartografiat)

Fortărețe ale Rondului de Noapte

1. Fortul Podului dinspre Apus
2. Turnul Umbrei
3. Bastionul Santinela
4. Gardă Cenușie
5. Poarta de Piatră
6. Colina cu Promoroacă
7. Hotarul Ghetii
8. Fortul Noptii
9. Lacul Adâne
10. Poarta Reginei
11. Castelul Negru
12. Scutul de Stejar
13. Fortul Pădurii de lângă Lac
14. Castelul Zibelinei
15. Poarta Chiciurei
16. Gorganul Lung
17. Tortele
18. Gardă Verde
19. Rondul de Est la Mare

- — Castel
- — Castel ruinat

Harta de
James Sinclair

NOTĂ ASUPRA CRONOLOGIEI

Cântec de gheață și foc este o poveste spusă prin ochii personajelor, care sunt uneori la sute sau chiar la mii de kilometri depărtare unul de altul. Unele capitole acoperă zile, altele doar o oră, iar altele s-ar putea să se întindă pe două săptămâni, două luni sau o jumătate de an. Cu o asemenea structură, narațiunea nu poate fi strict secvențială; uneori, lucruri importante se întâmplă simultan, la o mie de leghe distanță.

În cazul volumului de față, cititorul trebuie să înțeleagă că acțiunea din primele capitole ale *Iureșului săbiilor* nu o continuă pe cea din ultimele capitole ale *Încleștării regilor*, ci mai degrabă se suprapune pe aceasta. Cartea începe cu o privire asupra câtorva dintre evenimentele care s-au petrecut la Pumnul Primilor Oameni, la Riverrun, la Harrenhal și pe Trident, în timp ce la Debarcaderul Regelui se purta Bătălia de la Apa Neagră, și în perioada care a urmat...

GEORGE R.R. MARTIN

Prolog

Era o zi cenușie, cu frig mușcător, și câinii nu voiau să ia urma. Căteaua cea mare și neagră adulmecase o singură dată urmele de urs, se dăduse înapoi și se întorsese la haită, furișându-se cu coada între picioare. Biciuiți de vânt, câinii stăteau îngrămădiți pe malul râului, cu un aer jalnic. Chett simțea și el mușcătura vântului prin straturile veșmintelor de lână neagră și piele fiartă. Frigul era prea năprasnic, pentru om și animal deopotrivă, dar n-aveau de ales. Gura i se crispă și aproape că-și putea simți înroșindu-se de furie furunculele ce-i acopereau obrajii și gâtul. *Ar trebui să fiu la Zid, la adăpost, purtând de grijă afurisiților de corbi și făcând focurile pentru bătrânul Maester Aemon.* Jon Snow, bastardul, era cel care-i luase toate astea, el cu amicul său, grăsanul Sam Tarly. Din pricina lor se afla aici, stând să-i înghețe boașele în inima pădurii bântuite, cu o haită de câini.

– Șapte draci! Smuci zdravăn de lese, asmuțind câinii. *Urma, nenorociților.* Aia e o urmă de urs! Vreți niscaiva carne ori ba? *Scotociți!* Însă câinii nu făcură decât să se strângă și mai mult unul în altul, scheunând. Chett pocni din biciul său scurt deasupra capetelor lor, iar căteaua neagră îl mârâi. Carnea de câine poate fi la fel de gustoasă ca ursul, o amenință el, cu răsuflarea înghețându-i la fiecare cuvânt.

Lark Sisterman stătea cu brațele încrucișate la piept și palmele vârâte la subsuori. Purta mănuși negre de lână, dar se plângea mereu că îi îngheață degetele.

– E prea al dracului de frig ca să vânezi, zise el. Să-l ia naiba de urs, nu merită să înghețăm pentru el.

– Nu ne putem întoarce cu mâna goală, Lark, mormăi Micul Paul prin barba castanie ce îi acoperea aproape toată fața. Lordului Comandant nu i-ar plăcea una ca asta.

Sub nasul turtit al bărbatului voinic era o pojghiță de gheață, acolo unde îi înghețaseră mucii. O mână uriașă, înmănușată în blană groasă, se strângea cu putere în jurul mânerului unei sulite.

– La naiba cu Bătrânul Urs, zise Sisterman, un bărbat subțire, cu trăsături ascuțite și ochi fără astâmpăr. Mormont va fi mort înainte de primii zori, ai uitat? Cui îi pasă ce-i place lui?

Micul Paul clipi din ochii săi înguști și negri. *Poate că, într-adevăr, uitase*, gândi Chett. Era destul de nătărău ca să uite aproape orice.

– De ce trebuie să-l omorâm pe Bătrânul Urs? De ce să nu fugim pur și simplu și să-l lăsăm în pace?

– Crezi că el ne va lăsa *pe noi* în pace? făcu Lark. Ne va urmări până-n pânzele albe. Vrei să fii urmărit, tolomacule?

– Nu, răspuse Micul Paul. Nu vreau. Nu.

– Vasăzică, ai să-l omori? Întrebă Lark.

– Da. Bărbatul vânjos înfipse capătul sulitei în malul înghețat al râului Am să-l omor. Nu trebuie să ne urmărească.

Sisterman își scoase mâinile de la subsuori și se întoarse către Chett:

– Trebuie să-i omorâm pe *toți* ofițerii, zic eu.

Chett era sătul până peste cap să audă aceeași poveste.

– Am mai discutat asta. Bătrânul Urs moare, la fel ca Blane din Turnul Umbrei. La fel și Grubbs și Aethan, ghinionul lor că s-au nimerit să fie de strajă, Dywen și Bannen, pentru că ne-ar putea urmări, iar Ser Piggy pentru corbi. Atâta *tot*. Îi omorâm fără zarvă, în somn. Un singur țipăt și suntem hrană pentru viermi, până la unul. Buboaiile îi erau roșii de furie. Tu fă-ți numai bucățica ta și vezi ca verii tăi să și-o facă pe a lor. Și, Paul, încearcă să nu uiți, e *a treia* gardă, nu a doua.

– A treia gardă, repetă voinicul, prin barbă și prin mucii înghețați. Eu și cu Tiptil. Îmi amintesc, Chett.

Avea să fie lună neagră în noaptea aceea, iar gărzile le potriviseră în așa fel încât să aibă de strajă câte opt de-ai lor, cu încă doi de pază la cai. Nici că se putea mai bine. În plus, de acum era de așteptat să se trezească în orice clipă cu sălbaticii peste ei. Chett avea de gând să fie cât mai departe înainte să se întâmple asta. Avea de gând să trăiască.

Trei sute de frați jurați ai Rondului de Noapte porniseră către nord, două sute de la Castelul Negru și alți o sută de la Turnul Umbrei. Era cea mai mare expediție de care se pomenise, aproape o treime din forțele Rondului. Voiau să-i găsească pe Ben Stark, pe Ser Waymar Royce și pe ceilalți cercetași care fuseseră dați dispăruți, și să descopere de ce își părăseau sălbaticii satele. Ei bine, nu erau mai aproape de Stark și de Royce decât atunci când porniseră de la Zid, însă aflaseră unde au plecat toți sălbaticii – sus, în pustietatea culmilor înghețate ale Colților de Gheață. Puteau să zacă acolo, sus, până la sfârșitul lumii, fără ca Chett să se sinchisească.

Dar nu. Ei coborau. În josul Apei Laptelui.

Chett își ridică privirea. Râul se întindea în fața lui. Malurile sale stâncoase erau mărginite de gheață, iar apele lăptoase, alburii, se revărsau neconținut din Colții de Gheață. Iar acum, Mance Rayder și sălbaticii lui se revărsau și ei, ca apa. Thoren Smallwood se întorsese valvârtej, cu trei zile în urmă. În timp ce el îi spunea Bătrânului Urs ce au văzut iscoadele sale, omul lui, Kedge Albeață, le povestise celorlalți.

– Încă sunt sus, destul de departe, pe colinele de la poalele muntelui, dar se apropie, le-a spus Kedge, încălzindu-și mâinile deasupra focului. Harma, zisă Cap-de-Câine, e în frunte, cățeaua nenorocită. Goady s-a furișat în tabăra ei și a văzut-o limpede, lângă foc. Nătărăul ăla de Tumberjon a vrut s-o răpună cu o săgeată, dar Smallwood a avut mai multă minte.

Chett a scuipat, întrebându-l:

– Câți erau, ți-ai putut da seama?

– O droaie. Douăzeci, treizeci de mii, n-am stat să-i numărăm. Harma avea în avangardă cinci sute, toți călare.

Bărbații din jurul focului au schimbat priviri neliniștite. Era lucru rar să găsești fie și o duzină de sălbatici călare, darămite *cinci* sute...

– Smallwood ne-a trimis, pe Bannen și pe mine, să dăm ocol avan-gărzii, de departe, ca să aruncăm o privire asupra întregii oștiri, a continuat Kedge. Nu li se vedea capătul. Înaintează încet, ca un râu înghețat, șase, șapte kilometri pe zi, dar nici nu mi s-a părut că ar avea de gând să se întoarcă în satele lor. Mai mult de jumătate erau femei și copii, și-și mânau animalele în fața lor: capre, oi, chiar și bouri înhămați la sănii. Erau încărcăți cu baloți de blănuri, hălci de carne, cuști cu pui, putini de unt și roți de tors, tot ce au agonisit. Catării și caii erau atât de împovărați, încât aveai impresia că o să li se rupă spatele. La fel și femeile.

– Și mergeau pe cursul Apei Laptelui? a întrebat Lark Sisterman.

– Așa am spus, nu?

Apa Laptelui avea să-i ducă pe lângă Pumnul Primilor Oameni, fortul străvechi unde își așezase tabăra Rondul de Noapte. Orice om cu un dram de judecată își putea da seama că era momentul să-și ia tălpășița și să se retragă la Zid. Bătrânul Urs întărise Pumnul cu țepușe, gropi și capcane, dar în calea unei asemenea oștiri toate acestea erau zadarnice. Dacă rămâneau aici, aveau să fie cotropiți și nimiciți.

Iar Thoren Smallwood voia să *atace*. Donnel Hill cel Dulce era scutierul lui Ser Mallador Locke și, cu o noapte înainte, îl văzuse pe Smallwood venind la cortul acestuia. Ser Mallador era de aceeași părere cu Ser Ottyn Wythers, cerând insistent retragerea la Zid, dar Smallwood voia să-l convingă să se răzgândească.

– Acest Rege-de-Dincolo-de-Zid nu ne va căuta niciodată atât de departe la nord, l-ar fi auzit Donnel zicând. Iar mareața lui oaste nu e decât o gloată șleampătă, plină de guri netrebnice, care n-au habar de unde să apuce sabia. La prima lovitură o să le piară tot cheful de luptă și o să se întoarcă urlând la colibele lor, unde o să rămână încă cincizeci de ani.

Trei sute contra treizeci de mii. Chett numea asta curată nebunie, și încă și mai nebunesc era faptul că Ser Mallador fusese convins, iar cei doi împreună erau pe cale să-l lămurească și pe Bătrânul Urs.

– Dacă mai așteptăm mult, putem să pierdem șansa asta și să nu ne mai întâlnim cu ea, spunea Smallwood oricui stătea să-l asculte.

La aceasta, Ser Ottyn Wythers i-a răspuns:

– Noi suntem scutul care apără regatele oamenilor. Nu te apuci să-ți arunci scutul fără nicio pricină.

Însă Thoren Smallwood i-a dat replica:

– Eu lupt cu sabia. Cea mai sigură apărare a unui bărbat este să dea o lovitură iute, care ucide inamicul, nu să se pitească în spatele unui scut.

Însă nici Smallwood, nici Wythers nu aveau comanda. Cel care o avea era Lordul Mormont, iar el își aștepta celelalte iscoade: Jarman Buckwell și cei care urcaseră Scara Uriașului, Qhorin Halfhand și Jon Snow, care plecaseră să cerceteze Trecătoarea Țipătului. Dar Buckwell și Halfhand întârziiau. *Morți, cel mai probabil.* Chett și-l închipui pe Jon Snow zăcând, vânat și înghețat, pe un vârf de munte, cu sulita vreunui sălbatic înfiptă în fundul lui de bastard. Gândul îl făcu să zâmbească. *Sper că i-au ucis și lupul afurisit.*

– Nu e niciun urs pe aici, hotărî Chett pe neașteptate. Doar o urmă veche, atâta tot. Înapoi la Pumn!

Câinii aproape îl doborâra de pe picioare, la fel de nerăbdători ca el să se întoarcă. Poate credeau că vor primi de mâncare. Chett nu-și putu stăpâni un hohot de râs. Erau deja trei zile de când nu-i mai hrănise, ca să-i înfometeze și să-i înrăiască. La noapte, înainte de a se face nevăzut în beznă, le va da drumul printre cai, după ce Donnel Hill cel Dulce și Karl Picior-Strâmb le vor tăia pripoanele. *Se vor pomeni cu câini care mârâie și cai cuprinși de panică prin tot Pumnul, alergând printre focuri, sărind peste zidul de apărare, doborând corturile. În toată hărmălaia, puteau să treacă ore bune până să-și dea cineva seama că lipsesc paisprezece frați.*

Lark ar fi vrut să aducă de două ori pe atâția, dar la ce te puteai aștepta de la un mocofan ca Sisterman? Încearcă numai să șoptești un cuvânt în urechea cui nu trebuie și, cât ai clipi, o să te pomenești mai scurt cu un cap. Nu, paisprezece erau tocmai bine, destui cât să facă exact ceea ce trebuia făcut, dar nu atât de mulți ca să nu poată păstra un secret. Pe majoritatea îi recrutase chiar Chett. Micul Paul era unul dintre oamenii lui, cel mai vânjos bărbat de la Zid, chiar dacă se mișca mai încet ca un melc mort. Odată, i-a rupt unui sălbatic spatele, dintr-o îmbrățișare. Cu ei mai erau și Jungher, poreclit după numele armei sale preferate, și omulețul zis Tiptil, care siluise în tinerețe o sută de

femei și căruia îi plăcea să se laude cum că niciuna nu l-a văzut sau nu l-a auzit măcar, până nu s-a pomenit cu el între picioare.

Planul îl ticluise Chett. El era cel isteț, îi fusese slujitor lui Maester Aemon vreme de patru ani buni, până când l-a înlăturat bastardul Jon Snow, ca slujba să-i poată fi încredințată porcului ăluia grăsan de prieten al lui. În noaptea asta, când îl va ucide pe Sam Tarly, avea de gând să-i șoptească: *Transmite-i Lordului Snow salutul meu călduros*, direct în ureche, înainte de a-i spinteca beregata, lăsând sângele lui Ser Piggy să țâșnească în bulboane prin straturile de seu. Chett cunoștea corbii, așa că nu era de așteptat să-i facă necazuri, nu mai multe decât Tarly. O singură atingere de cuțit și lașul ăla o să-și ude pantalonii și o să înceapă să se smiorcăie, cerând îndurare. *N-are decât să cerșească, n-o să-i fie de niciun folos*. După ce-i va despica beregata, va deschide coliviile și va hâșâi păsările, ca niciun mesaj să nu ajungă la Zid. Tiptil și Micul Paul îl vor ucide pe Bătrânul Urs, Jungher se va ocupa de Blane, iar Lark cu verii lui îi vor reduce la tăcere pe Bannen și pe bătrânul Dywen, ca să-i împiedice să le ia urma. Ascundeau mâncare de vreo două săptămâni, iar Donnel cel Dulce și Karl Picior-Strâmb vor fi pregătit caii. Cu Mormont mort, comanda va trece la Ser Otyyn Wythers, un bătrân vlăguit, cu puterile subrezite. *Va da fuga la Zid înainte de apusul soarelui și nici nu va risca să-și piardă din oameni, trimițându-i după noi*.

Câinii îl trăgeau după ei, în timp ce-și croiau drum printre copaci. Chett putea zări Pumnul țâșnind spre cer, prin frunzișul pădurii. Era o zi atât de întunecoasă, încât Bătrânul Urs ceruse să se aprindă torțele, un cerc imens care ardea de jur împrejurul zidului de apărare ce încununa piscul abrupt, stâncos, al muntelui. Cei trei trecură cu greu albia unui pârâu. Apa era tăioasă, iar la suprafață pluteau, risipite, bucăți de gheață.

– Eu am să mă îndrept spre coastă, mărturisi Lark Sisterman. Împreună cu verii mei. Ne vom construi o barcă și ne vom întoarce acasă, la Surori.

Iar acasă vă vor ști de dezertori și vă vor reteza capetele nătânge, gândi Chett. Odată spusese jurămintele, nu aveai cum să părăsești Rondul de Noapte. Oriunde în Cele Șapte Regate, te prindeau și te omorau.

Cât despre Ollo Ciungul, el voia să se întoarcă la Tyrosh unde, susținea el, oamenii nu-și pierdeau mâinile pentru nițel furtișag cinstit,

nici nu erau trimiși să înghețe de vii, doar fiindcă au fost prinși în pat cu nevasta vreunui cavaler. Chett cumpănise ideea de a merge cu el, însă nu vorbea limba lor moale și pițigăiată. Și ce putea să facă el la Tyrosh? Nu cunoștea niciun meșteșug, fiind crescut în Mlaștinile Cotoroanței. Tatăl său își petrecuse toată viața scormonind în pământurile altora și adunând lipitori. Se dezbrăca gol-goluț, doar cu o bucată de piele groasă pe el, și se cufunda în apele întunecoase. Când ieșea, era plin din cap până-n picioare. Uneori, îl punea pe Chett să-l ajute să-și scoată lipitorile. Odată, una i s-a lipit de palmă, iar el a strivit-o cu repulsie de perete. Tatăl său i-a dat o mamă de bătaie pentru asta. Maesterii cumpărau lipitorile cu duzina.

Lark putea să se ducă acasă dacă poftea, la fel și blestemații de tyroshi, dar nu Chett. Dacă nu avea să mai revadă niciodată Mlaștinile Cotoroanței, chiar și așa va fi prea curând. Lui, unul, îi plăcuse Fortăreața lui Craster. Omul trăia acolo pe picior mare, ca un lord, de ce n-ar face și el la fel? Asta chiar ar fi bună! Chett, fiul culegătorului de lipitori, lord cu cetate! Blazonul lui ar putea fi o duzină de lipitori, pe un fundal roz. Dar de ce să se oprească doar la lord? Poate ar trebui să devină rege! *Mance Rayder a început prin a fi cioară. Aș putea să fiu rege, întocmai ca el, și să-mi găsesc niscaiva nevaste.* Craster avea nouăsprezece, fără a le pune la socoteală și pe cele tinere, fiicele pe care nu ajunsese încă să și le vâre în așternut. Jumătate dintre neveste erau la fel de bătrâne și de urâte ca el, dar asta nu avea nicio importanță. Pe cele bătrâne, Chett le-ar putea pune la muncă, să-i facă mâncare și curățenie, să scoată morcovi și să dea lături la porci, în vreme ce nevestele tinere i-ar încălzi patul și i-ar naște copii. Craster nu s-ar împotrivi, după ce Micul Paul l-ar strânge la piept.

Singurele femei pe care le cunoscuse Chett erau târfele pe care le plătise în Orașul Cârțiței. Pe când era mai tânăr, fetele din sat aruncau o singură privire la fața lui plină de buboale și furuncule și își întorceau privirea, scârbite. Cel mai rău fusese cu Bessa, dezmațata aia. Își desfăcea picioarele pentru fiecare băiat din Mlaștinile Cotoroanței, așa că Chett se gândise: de ce nu și pentru el? A mers până acolo încât, auzind că-i plac, și-a petrecut o dimineață întreagă culegându-i flori de câmp, dar Bessa i-a răs în nas și i-a spus că mai bine s-ar târâi într-un pat cu lipitorile tatălui său decât cu el. S-a oprit din răs când i-a vârat cuțitul în

burtă. A fost plăcut – uimirea aceea de pe chipul ei – așa că a scos cuțitul și l-a înfipt din nou. Când l-au prins, aproape de Cele Șapte Pâraie, bătrânul Lord Walder Frey nici măcar nu s-a sinchisit să vină în persoană să-l judece. L-a trimis pe unul dintre *bastarzii* săi, pe acel Walder Rivers, iar când s-a dezmeticit, Chett se îndrepta către Zid, cu diavolul ăla puturos de Yoren. Ca plată pentru singurul lui moment de plăcere, i-au luat întreaga viață.

Dar acum avea de gând să-și ia viața înapoi, împreună cu soțiile lui Craster. *Boșorogul ăla sălbatic are dreptate. Dacă vrei o femeie de nevastă, o iei, și asta fără să-i dai flori, că poate așa nu-ți observă afurisitele de buboaie.* Lui Chett nu-i trecea prin cap să repete *acea* greșală.

O să reușească, își promise a suta oară. *Atât timp cât scăpăm basma curată.* Ser Ottyn o va lua spre sud, spre Turnul Umbrei, drumul cel mai scurt către Zid. *Nu-și va bate capul cu noi, nu Wythers. Nu-și va dori decât să ajungă teferi înapoi.* Cât despre Thoren Smallwood, dorința lui ar fi să continue cu atacul, dar Ser Ottyn era mult prea prudent, și el avea înțâietate. *Oricum, nu va avea importanță. După ce plecăm, Smallwood poate să atace pe cine vrea. Ce ne pasă nouă? Dacă niciunul dintre ei nu se mai întoarce la Zid, nimeni nu va mai veni vreodată să ne caute, vor crede că am murit împreună cu ceilalți.* Gândul acesta îi trecea prin minte pentru prima dată și, vreme de o clipă, îl ispiti. Însă atunci ar trebui să-i omoare și pe Ser Ottyn și pe Ser Mallador Locke, ca Smallwood să ajungă la comandă, și erau amândoi bine păziți, zi și noapte... Nu, riscul era prea mare.

– Chett, zise Micul Paul în timp ce înaintau cu greu de-a lungul unei poteci stâncoase, printre sequoia și pini. Cum facem cu pasărea?

– Care afurisită de pasăre? Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un nătărău care să trăncănească despre o pasăre.

– Corbul Bătrânului Urs, răspunse Micul Paul. Dacă îl omorâm, cine o să-i hrănească pasărea?

– Pe cine naiba interesează? Omoară și pasărea, dacă vrei.

– Nu vreau să mă ating de nicio pasăre, făcu voinicul. Numai că aia e o pasăre vorbitoare. Dacă povestește ce am făcut?

Lark Sisterman izbucni în râs.

– Paul cel Mic, isteț și voinic, îl luă el în răspăr.

– Tacă-ți gura, făcu Micul Paul, amenințător.

– Paul, spuse Chett înainte ca namila de om să se înfurie prea tare, când îl vor găsi pe bătrân zăcând într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat, nu va fi nevoie de nicio pasăre să le spună că l-a omorât cineva.

Micul Paul rumegă ideea o clipă.

– Asta așa e, se învoi el. Atunci, pot să păstrez eu pasărea? Îmi place corbul ăla.

– Al tău să fie, zise Chett, doar ca să-l faci să tacă.

– Putem oricând să-l mâncăm, dacă ne e foame, sugeră Lark.

Micul Paul se întunecă din nou.

– Încearcă numai să-mi mănânci pasărea, Lark. Încearcă numai! Chett auzea zvon de voci printre copaci.

– Tăceți naibii din gură, amândoi. Aproape am ajuns la Pumn.

Ieșiră aproape de versantul vestic al dealului și îl ocoliră, către sud, unde panta era mai domoală. La marginea pădurii, o duzină de bărbați se antrenau cu arcul. Scrijeliseră contururi pe trunchiurile copacilor și trăgeau cu săgețile în ele.

– Priviți, zise Lark. Un porc cu un arc.

Fără doar și poate, cel mai apropiat arcaș era însuși Ser Piggy, grăsanul care îi furase locul de pe lângă Maester Aemon. Numai la vederea lui Samwell Tarly, Chett fu cuprins de mânie. Pe vremea când era slujitorul lui Maester Aemon, Chett dusese cea mai bună viață pe care o cunoscuse vreodată. Bătrânul orb nu era pretențios, iar Clydas se ocupa, oricum, de aproape toate nevoile sale. Sarcinile lui Chett erau ușoare: să curețe adăpostul corbilor, câteva focuri de făcut, de adus uneori mâncarea... și Aemon nu l-a lovit nici măcar o singură dată. *Crede că poate să dea buzna pur și simplu și să mă înghiontească afară, numai pentru că e de obârșie nobilă și știe să citească. Poate c-o să-l rog să-mi citească pumnalul, înainte să-i spintec beregata cu el.*

– Voi vedeți-vă de drum, le spuse celorlalți. Eu vreau să mă uit.

Câinii se smuceau, nerăbdători să meargă după ceilalți, spre mâncarea despre care credeau că-i așteaptă sus. Chett lovi cățeaua cu vârful cizmei și asta îl mai potoli puțin.

Printre copaci, privi cum grăsanul se opintea cu un arc cât el de mare, cu fața-i roșie, ca o lună plină, crispată de concentrare.

Trei săgeți stăteau înfipite în pământ în fața lui. Tarly potrivi o săgeată și întinse arcul. Îl ținu întins mai multă vreme, încercând să ochească, și trase. Săgeata dispăru în desiş. Chett răs zgomotos, un sforăit de dulce de gust.

– Pe aia n-o s-o găsim niciodată, și eu voi fi învinuit, anunță Edd Tollett, scutierul posomorât, cu părul alb, căruia toți îi spuneau Edd cel Trist. Nu lipsește niciodată nimic fără să fiu eu luat la ochi, de când mi-am pierdut calul. De parcă ar fi putut face cineva ceva. Era alb și ninge, la ce se așteptau?

– L-a luat vântul pe ăla, zise Grenn, un alt prieten al Lordului Snow. Încearcă să ții arcul drept, Sam.

– E greu, se plânse grăsanul, dar trase o a doua săgeată. Aceasta zbură sus, înaintând printre crengi, la trei metri deasupra țintei.

– Cred că ai doborât o frunză din copacul ăla, zise Edd cel Trist. Toamna vine destul de repede, nu e nevoie s-o ajutăm. Oftă. Și știm cu toții ce urmează după toamnă. O, zei, dar mi-e frig. Trage ultima săgeată, Samwell, am impresia că-mi îngheață limba până-n fundul gurii.

Ser Piggy coborî arcul și Chett avu impresia că va începe să urle.

– E prea greu.

– Potrivești, întinzi și tragi, zise Grenn. Haide.

Supus, grăsanul smulse ultima săgeată din pământ, o potrivi în arcul său lung și trase. Făcu totul repede, fără să-și mijească, chinuit, ochii de-a lungul săgeții, așa cum făcuse înainte. Săgeata lovi conturul de cărbune în partea de jos a pieptului și rămase acolo, vibrând.

– L-am nimerit. Ser Piggy părea șocat. Grenn, ai văzut? Edd, uite, l-am nimerit!

– I-ai vârat-o între coaste, așa zice, făcu Grenn.

– L-am omorât? vru să știe grăsanul.

Tollett ridică din umeri.

– I-ar fi putut înțepa un plămân, dacă ar fi avut. Copacii nu au, în general. Luă arcul din mâna lui Sam. Totuși, am văzut și lovituri mai proaste. Da, și câteva îmi aparțin.

Ser Piggy strălucea. Privindu-l, aveai impresia că *făcuse* într-adevăr ceva. Dar când îl văzu pe Chett cu câinii, zâmbetul i se strâmbă și i se stinse, cu un scheunat.

– Ai lovit un copac, zise Chett. Să vedem cum țintești când vine vorba de flăcări lui Mance Rayder. Ei n-o să stea nemișcați, cu brațele desfăcute și frunzele foșnind, o, nu. Vor veni drept spre tine, urlându-ți în față, și pun rămășag că o să-ți uzi nădragii ăia. Unul dintre ei își va împlânta securea direct între ochisorii tăi de porc. Ultimul lucru pe care ai să-l auzi va fi cum *trosnește* când îți mușcă din craniu.

Grăsanul tremura. Edd cel Trist îi puse o mână pe umăr.

– Frate, spuse el solemn, doar fiindcă așa ți s-a întâmplat ție nu înseamnă că Samwell va suferi la fel.

– Despre ce vorbești acolo, Tollett?

– Despre securea care ți-a crăpat capul. E adevărat că jumătate din minte ți s-a scurs pe jos și ți-au mâncat-o câinii?

Grenn, marele mocofan, izbucni în râs și până și Samwell Tarly reuși să schițeze un zâmbet. Chett lovi cu piciorul câinele cel mai apropiat, smuci lesele și începu să urce dealul. *Rânjește cât vrei, Ser Piggy. Vedem noi cine râde la noapte.* Își dorea doar să aibă timp să-l omoare și pe Tollett. *Un nătărău posac, cu moacă de cal, asta e.*

Urcușul era abrupt, chiar și pe această parte a Pummului, care avea panta cea mai domoală. La jumătatea drumului, câinii începură să latre și să-l smucească, închipuindu-și că în curând vor primi de mâncare. În schimb, Chett îi făcu să-i simtă gustul cizmei, iar câinelui mare și urât, care s-a repezit la el, îi rezervă o lovitură zdravănă de bici. Odată câinii legați, se duse să raporteze.

– Urmele erau acolo, așa cum a zis Uriașul, dar câinii n-au vrut să se ia după ele, îi spuse el lui Mormont, în fața cortului său mare și negru. Fiind atât de aproape de râu, s-ar putea să avem de-a face cu urme vechi.

– Păcat. Lordul Mormont avea un cap mare și pleșuv, barba deasă și zburlită, iar glasul îi părea la fel de obosit ca înfățișarea. Poate că ne-ar fi prins bine tuturor o bucată de carne proaspătă.

Corbul de pe umărul lui clătină din cap și repetă: *Carne. Carne. Carne.*

Am putea să gătim blestemații ăia de câini, gândi Chett, dar nu mai scoase nicio vorbă până când Bătrânul Urs îi spuse că poate să plece. *Și asta e ultima oară când trebuie să-mi aplec capul în fața lui,* își zise cu satisfacție. I se părea că se făcea și mai frig, ceea ce ar fi jurat că era

imposibil. Căinii se strânseseră năpăstuiți unul în altul, în mocirla înghețată, iar Chett fu aproape ispitit să se cuibărească printre ei. În schimb, își înfășură un șal negru de lână peste jumătatea de jos a feței, lăsând o deschizătură în dreptul gurii, ca să poată respira. Descoperi că îi e mai cald dacă se mișcă, așa că începu să dea încet ocol taberei, cu un teanc de frunze acrișoare în mână, oprindu-se, când și când, să le mestece împreună cu frații în negru și ascultând ce aveau de povestit. Niciunul dintre cei din garda de zi nu avea de-a face cu planul său, dar, chiar și așa, socotise că era bine să-și facă o părere despre ce gândeau.

În principal, gândeau că era al naibii de frig.

Vântul se stârnea tot mai puternic, pe măsură ce umbrele se alungeau. Trecând printre pietrele zidului de apărare, scotea un sunet subțire, ascuțit.

– Urăsc sunetul ăsta, zise Uriașul cel mic. Parc-ar fi un țânc în tufișuri, scâncind după lapte.

Când își termină turul și se întoarse la câini, îl găsi pe Lark așteptându-l.

– Ofițerii sunt iarăși în cortul Bătrânului Urs și discută aprins.

– Asta fac ei, zise Chett. Sunt de viță nobilă, toți în afară de Blane, și se îmbată cu vorbe în loc de vin.

Lark se trase discret mai aproape.

– Cap-sec îi tot dă înaintea cu pasărea, îl preveni el, aruncând o privire de jur împrejur, ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă. Acum întreabă dacă am adus vreo sămânță pentru vîietatea aia blestemată.

– E corb, răspunse Chett. Mănâncă hoituri.

Lark rânji:

– Poate pe al lui, cine știe?

Sau al tău. Chett era de părere că aveau nevoie de namila de om mai mult decât de Lark.

– Nu te mai frământa cu Micul Paul. Tu-ți faci treaba ta, el pe-a lui.

Amurgul se strecura printre copaci când Chett scăpă de Sisterman și se așeză să-și ascută sabia. Era o muncă a naibii de grea, cu mânușile pe mâini, dar nu avea de gând să și le scoată. Pe frigul ăsta, orice nesăbuit care atingea oțelul cu mâna goală se alegea fără o bucată de piele.

Când soarele coborî la asfințit, câinii începură să scâncească. Le dădu apă și înjurături.

– Încă o jumătate de noapte și vă puteți căuta singuri ospățul.

Se simțea deja miros de mâncare.

Dywen perora lângă foc, când Chett își primea de la Hake, bucătarul, colțul de pâine tare și un castron cu supă de fasole cu slănină.

– Pădurea e prea liniștită, spunea bătrânul pădurar. Nicio broască lângă râu, nicio bufniță în întuneric. Nu mi-a fost dat să ascult o pădure mai lipsită de viață ca asta.

– Dinții ăia ai tăi sună destul de lipsiți de viață, zise Hake.

Dywen își clănțăni dinții de lemn.

– Și niciun lup. Înainte au fost, dar acum nu mai sunt. Unde s-au dus, vă puteți închipui?

– Undeva unde e cald, zise Chett.

Din duzina de frați care se nimeriseră lângă foc, patru erau oamenii lui. Îi cercetă pe fiecare cu coada ochiului, să vadă dacă vreunul dădea semne de slăbiciune. Jungher părea destul de calm. Stătea liniștit și-și ascutea sabia, ca în fiecare seară. Iar Donnel Hill cel Dulce era numai zâmbete. Avea dinții albi, buze groase și roșii, bucle blonde care i se revărsau pe umeri într-o neorânduială meșteșugită și susținea că era fiul nelegitim al unui oarecare Lannister. Poate că era. Chett nu avea nevoie de băieți frumoși, nici de bastarzi, dar Donnel cel Dulce părea că face față.

Era, însă, mai puțin sigur în privința pândarului pe care frații îl porecliseră Taie-Lemne, mai mult fiindcă sforăia, decât fiindcă ar fi avut vreo legătură cu copacii. În clipa asta părea atât de neliniștit, încât, cine știe, poate că nu avea să mai sforăie niciodată. Iar Maslyn era și mai rău. Chett vedea cum i se prelinge sudoarea pe față, în ciuda vântului necruțător. Broboanele străluceau în lumina focului, ca o puderie de nestemate ude. Maslyn nu se atingea de mâncare, doar se holba la castronul lui de supă, ca și cum mirosul ar fi fost pe cale să-l umple de greață. *Va trebui să fiu cu ochii pe el*, gândi Chett.

– Adunarea! Sunetul țâșni pe neașteptate dintr-o mulțime de gâtlejuri și se răspândi cu repeziciune în toate colțurile taberei de pe cresta muntelui. Oameni ai Rondului de Noapte! Adunați-vă lângă focul central!

Încruntându-se, Chett își termină supa și îi urmă pe ceilalți.

Bătrânul Urs stătea în fața focului, cu Smallwood, Locke, Wythers și Blane înșirați în spatele lui. Mormont era înveșmântat cu o mantie din blană neagră și groasă, cu corbul cocoțat pe umăr, umflându-și penele negre. *Nu e semn bun.* Chett se strecură între Brown Bernarr și câțiva bărbați de la Turnul Umbrei. Când se strânsesă cu toții, cu excepția pândășilor din păduri și a străjerilor de la zidul de apărare, Mormont își drese glasul și scui pă. Saliva îngheță înainte să atingă pământul.

– Fraților, spuse el, oameni ai Rondului de Noapte. (*Oameni, țipă corbul. Oameni! Oameni!*) Sălbaticii sunt în marș. Coboară din munți pe cursul Apei Laptelui. Thoren e de părere că avangarda lor ne va ajunge din urmă de acum în zece zile. Cei mai experimentați cercetași ai lor vor fi în avangardă, cu Harma Cap-de-Câine. Ceilalți vor forma, probabil, ariergarda, sau vor veni în preajma lui Mance Rayder însuși. În rest, luptătorii lor vor fi împrăștiați de-a lungul întregii linii de marș. Au boi, catări, cai... dar puțini. Cei mai mulți vor fi pe jos, prost înarmați și neantrenați. Armele pe care le poartă vor fi fiind mai degrabă din piatră și os decât din oțel. Sunt împovărați de femei, copii, turme de oi și de capre și de tot avutul lor, pe deasupra. Pe scurt, deși numeroși, sunt vulnerabili... și ei nu știu că suntem aici. Sau așa trebuie să ne rugăm să fie.

Ba știu, gândi Chett. Bubos bătrân ce ești, le e limpede ca lumina zilei. Qhorin Halfhand nu s-a întors, așa-i? Nici Jarman Buckwell. Dacă măcar unul dintre ei a fost prins, știi foarte bine că sălbaticii vor fi stors până acum de la el un cântec, două.

Smallwood ieși în față:

– Mance Rayder are de gând să zdrobească Zidul și să aducă războiul sângeros în Cele Șapte Regate. Ei, bine, asta e un joc care se joacă în doi. Măine îi aducem noi războiul.

– Pornim în zori cu toată oastea, adăugă Bătrânul Urs, în timp ce un murmur străbătea mulțimea. Vom porni către nord și vom face un ocol pe la vest. Avangarda Harmei va fi dincolo de Pumn când ne vom întoarce. Colinele de la poalele Colților de Gheață sunt pline de văi înguste, șerpuitoare, numai bune pentru ambuscade. Linia lor de marș se va întinde cât vezi cu ochii. Îi vom ataca în mai multe puncte deodată și se vor jura că suntem trei mii, nu trei sute.

– Îi vom lovi în plin și vom dispărea înaintea să apuce să-și grupeze cavaleria și să ne înfrunte, interveni Thoren Smallwood. Dacă se iau după noi, îi alergăm bine, apoi ne întoarcem și lovim din nou, în altă parte a coloanei. Dăm foc căruțelor, le risipim turmele și omorâm cât de mulți putem. Pe Mance Rayder însuși, dacă-l găsim. Dacă se împrăstie și se întorc la colibele lor, atunci am învins. Dacă nu, îi hărțuim tot drumul până la Zid și avem grijă să lase în urma lor un șir de cadavre, să se știe pe unde au trecut.

– *Sunt mii!* strigă cineva din spatele lui Chett.

– *Vom muri!* Era glasul lui Maslyn, plin de spaimă.

Muri! strigă corbul lui Mormont, bătându-și aripile negre. *Muri, muri, muri.*

– Da, mulți dintre noi, răspunse Bătrânul Urs. Poate cu toții. Dar, așa cum a spus un alt Lord Comandant cu mii de ani în urmă, de aceea purtăm veșminte negre. Amintiți-vă jurământul, frații mei. *Căci suntem săbiile din întuneric, cei ce veghează pe ziduri...*

– *Focul ce arde pentru a învinge frigul.* Ser Mallador Locke își scoase sabia lungă.

– *Lumina ce aduce zorile,* răspunseră alte glasuri, și mai multe săbii țâșniră din teacă.

Apoi își scoaseră cu toții armele și erau aproape trei sute de săbii ridicate și tot atâtea glasuri strigând:

– *Goarna care îi trezește pe cei adormiți! Scutul care păzește ținuturile oamenilor!*

Chett nu avu de ales. Își ridică glasul, împreună cu ceilalți. Aerul era scaldat în aburul răsuflării lor, iar lumina focului strălucea pe oțel. Fu mulțumit să-i vadă pe Lark, pe Tiptil și pe Donnel Hill cel Dulce alăturându-se, de parcă ar fi fost la fel de nătărăi ca toți ceilalți. Asta era bine. Nu avea rost să atragă atenția, când ceasul lor era atât de aproape.

Când strigătele se stinseră, auzi din nou sunetul vântului lovindu-se de zidul de apărare. Flăcările se învolburau, tremurând, înfrigurate parcă și ele, iar în liniștea ce se lăsase deodată, corbul Bătrânului Urs croncăni zgomotos și zise încă o dată: *Muri.*

Isteață pasăre, gândi Chett, în timp ce rupeau rândurile, îndemnați de ofițeri să mănânce bine și să se odihnească pe îndelete la noapte.

Chett se cuibări sub blănurile sale, lângă câini, cu mintea plină de lucrurile care ar putea merge prost. Dacă jurământul ăla nenorocit l-a făcut pe vreunul dintre oamenii lui să se răzgândească? Sau dacă Micul Paul a uitat, și va încerca să-l omoare pe Mormont în timpul celei de-a doua gărzi, în loc de a treia? Dacă Maslyn și-a pierdut curajul sau dacă vreunul dintre ei s-a făcut șoptitor, sau...

Se pomeni stând cu urechea ciulită în noapte. Vântul suna, într-adevăr, ca scâncetul unui copil și, din când în când, Chett auzea glasuri de bărbați, nechezatul unui cal, un buștean trosnind în foc. Dar nimic altceva. *Atâta liniște.*

Vedea plutind în fața ochilor săi chipul Bessei. *Nu cuțitul am vrut să-l vâr în tine, voia să-i spună. Ți-am cules flori, trandafiri sălbatici, calomfir și maci galbeni, mi-a luat toată dimineața.* Inima îi bubuia ca o tobă, atât de puternic încât se temea că ar putea trezi toată tabăra. Barba îi era acoperită de o pojghiță de gheață, de jur împrejurul gurii. *De unde mi-a venit să mă gândesc așa, la Bessa?* Înainte, ori de câte ori se gândise la ea, fusese doar ca să-și aducă aminte chipul ei în timp ce murea. Ce era cu el? Abia mai putea respira. Oare adormise? Se ridică în genunchi și simți pe nas ceva ud și rece. Ridică ochii.

Ningea.

Își simțea lacrimile înghețându-i pe obraji. *Nu e drept!* îi venea să strige. Zăpada îi va distruge toată munca, toate planurile făurite cu grijă. Era o ninsoare deasă, fulgii albi și mari se îngrămădeau în jurul lui. Cum vor găsi în zăpadă ascunzătorile de hrană sau cărăruia pe care voiau s-o urmeze, către est? *Nu vor avea nevoie nici de Dywen, nici de Bannen ca să ne urmărească, dacă vom merge prin zăpadă proaspătă.* Iar zăpada ascundea denivelările pământului, mai cu seamă noaptea. Un cal ar putea să se împiedice de o rădăcină sau să-și rupă piciorul, lovindu-se de o piatră. *S-a sfârșit cu noi,* își dădu el seama. *S-a sfârșit înainte de a începe. Suntem pierduți.* Fiul căutătorului de lipitori nu va avea parte nici de o viață de lord, nici de fortăreață, nici de neveste sau coroană. Va avea parte doar de sabia unui sălbatic în burtă și apoi de o groapă fără semn. *Zăpada mi-a luat totul... zăpada blestemată...*

Zăpada îl mai nenorocise o dată. Zăpada pe care o aducea numele lui Snow, și porcul său mult iubit.

Chett se ridică. Picioarele îi erau înțepenite, iar fulgii transformau torțele din depărtări în flăcărui portocalii, încetoșate. Se simțea de parcă ar fi fost atacat de un nor de insecte palide și reci. I se așezau pe umeri, pe cap, îi zburau pe la nas, în fața ochilor. Înjurând, dădu fulgii la o parte cu mâna. *Sam Tarly*, își aminti. *Mai pot încă să mă ocup de Ser Piggy*. Își înfășură șalul peste față, își trase gluga pe cap și începu să traverseze tabăra cu pași mari, către locul unde dormea lașul.

Ningea atât de tare, încât se rătăci printre corturi, dar, în cele din urmă, zări micul adăpost calduț pe care grăsanul și-l făcuse între o stâncă și coliviile corbilor. Tarly era îngropat sub un maldăr de pături negre de lână și blănuri zdrențăroase. Vântul purtase zăpada înăuntru, acoperindu-l. Arăta ca un fel de munte moale și rotund. Când Chett scoase cu grijă pumnalul, oțelul foșni în teaca de piele, abia șoptit, ca o palidă speranță. Unul dintre corbi croncăni.

– *Zăpadă*, murmură un altul, mijindu-și ochii negri printre gratii. Cel dintâi corb adăugă și el:

– *Zăpadă*.

Chett trecu pe lângă ei, pășind cu băgare de seamă. O să-și apese mâna stângă pe gura băiatului, ca să-i înăbușe strigătele, și pe urmă...

Uuuuuuuuhooooooooooooo.

Se opri cu un picior în aer, înghițindu-și înjurătura, în timp ce cornul răsuna, palid și îndepărtat, dar inconfundabil. *Nu acum. Blestemați fie zeii, nu tocmai ACUM!* Bătrânul Urs ascunsese iscoade cu ochi ageri în pădurea ce împrejmuia Pumnul, ca să le dea de știre când se apropie cineva. *Oamenii lui Jarman Buckwell, întorși de la Scara Uriășului*, își spuse Chett, *sau Qhorin Halfhand, de la Trecătoarea Țipătului*. Un singur sunet de corn însemna întoarcerea fraților. Dacă era Halfhand, Jon Snow ar putea fi cu el, în viață.

Sam Tarly se ridică în capul oaselor, cu ochii umflați de somn și se holbă la zăpadă, buimac. Corbii croncăneau zgomotos, iar Chett își auzea căinii lătrând. *Jumătate din tabăra blestemată e trează*. Degetele-i înmănușate se strânseseră pe mânerul pumnalului, în timp ce aștepta ca sunetul să se stingă. Dar îndată ce pieri, porni din nou, mai puternic, mai limpede.

Uuuuuuuuuuuuhooooooooooooooooo.

– O, Zei, îl auzi pe Sam Tarly scâncind.

Grăsanul se ridică în genunchi, clătinându-se, cu picioarele încâlcite în mantie și pături. Le azvârli la o parte, dând din picioare, și întinse mâna după haina de zale pe care o atârname de o piatră din apropiere. În timp ce își trăgea peste cap haina imensă, cât un cort, și își strecura trupul în ea, Sam îl zări pe Chett, stând în fața lui.

– Au fost două? întrebă el. Am visat că aud cornul sunând de două ori.

– N-ai visat, răspunse Chett. A sunat de două ori, ca să cheme Rondul la arme. De două ori, vestind apropierea dușmanului. Te așteaptă o secure pe care scrie *Piggy*, grăsanule. De două ori înseamnă sălbatici. Îi veni să râdă, văzând teama întipărită pe fața aceea rotundă, ca o lună plină. Să-i ia naiba pe toți, înghiți-i-ar șapte iaduri. Blestemata de Harma. Blestematul de Mance Rayder. Blestematul de Smallwood. Zicea că n-o să ne ajungă decât peste...

Uuuuuuuuuuuuuuuuhoooooooooooooooo

Cornul sună, sună și sună, până când păru că nu se va stinge niciodată. Corbii își fâlfâiau aripile și țipau, zburau de colo-colo în colivii și se agățau de gratii, iar frații Rondului de Noapte se ridicau în toate colțurile taberei, își îmbrăcau armurile, își legau centurile, își apucau securile de război și arcurile. Samwell Tarly se ridică, tremurând, cu fața albă ca ninsoarea care cădea, învârtindu-se, în jurul lor.

– Trei, scânci el, a sunat de trei ori, am auzit trei. Nu sună niciodată de trei ori. Nu s-a întâmplat asta de sute și mii de ani. Trei înseamnă...

– *Ceialaltă*. Chett scoase un sunet care era pe jumătate râs, pe jumătate suspin și, dintr-odată, era ud. Simțea cum urina i se prelinge pe picior și vedea cum un șuvoi îi inundă partea din față a pantalonilor.

GEORGE R. R.
MARTIN

IUREȘUL
SĂBIILOR
..

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

Ediția a III-a

NAUTILUS

DAENERYS

Iscoadele ei dothraki îi spusese cum era, dar Dany voia să vadă cu ochii ei. Ser Jorah Mormont o însoțea, străbătând împreună o pădure de mesteceni și urcând o creastă abruptă de gresie.

– Destul de aproape, o preveni el, pe creastă.

Dany își struni iapa și privi peste câmpii, către locul unde oastea yunkisheză se întindea în calea ei. Barbă-Albă o învățase cum poate să-și numere cel mai ușor dușmanii.

– Cinci mii, zise ea, după o clipă.

– Aș zice la fel. Ser Jorah îi arată cu degetul: Aceia, din flancuri, sunt mercenari. Lăncieri și arcași călare, cu săbii și topoare pentru lupta corp la corp. Fiii Secunzi în aripa stângă, Ciorile Furtunii la dreapta. Cam cinci sute de oameni din fiecare. Vezi flamurile?

Harpia din Yunkai ținea în gheare un bici și un colan de fier, în loc de o bucată de lanț. Dar mercenarii își fluturau propriile flamuri sub cele ale orașului pe care îl slujeau: la dreapta, patru ciori între fulgere încrucișate, la stânga, o sabie frântă.

– În centru sunt yunkaii înșiși, remarcă Dany. Ofițerii lor nu se deosebeau de astapori de la distanță: aveau coifuri înalte, strălucitoare, și mantii cusute cu discuri sclipitoare de aramă. Cei pe care îi conduc sunt soldați sclavi?

– În mare parte. Dar nu se compară cu Cei Nepătați. Yunkaii sunt cunoscuți pentru pregătirea sclavilor pentru plăceri, nu a luptătorilor.

– Ce spui acolo? Putem înfrânge această oaste?

– Cu ușurință, răspunse Jorah.

– Dar nu fără vărsare de sânge. Cărămizile Astaporului fuseseră scăldate în sânge din belșug în ziua când orașul căzuse, dar puțin fusese al ei sau al oamenilor ei. Poate că reușim să câștigăm o bătălie aici, dar cu un asemenea preț nu putem cuceri orașul.

– Există întotdeauna acest risc, *Khaleesi*. Astaporul a fost slab și vulnerabil. Yunkaiul e bine păzit.

Dany rămase pe gânduri. Oastea de sclavi părea neînsemnată pe lângă propria ei oștire, dar mercenarii erau călare. Călătorise prea mult timp cu dothrakii ca să nu știe ce puteau face războinicii călare cu pedestrașii. *Nepătații le-ar putea ține piept, dar oamenii mei liberi ar fi măcelăriți.*

– Stăpânilor de sclavi le place să vorbească, zise Dany. Trimite vorbă că aș vrea să-i ascult în seara asta, în cortul meu. Și invită-i pe căpitaniii companiilor de mercenari să mă viziteze. Dar nu împreună. Ciorile Furtunii la amiază, Fiii Secunzi două ore mai târziu.

– Cum ți-e voia, zise Ser Jorah. Dar dacă nu vin...

– Vor veni. Vor fi curioși să vadă dragonii și să audă ce aș avea de spus, iar cei isteți vor considera că e o bună ocazie să-mi măsoare puterea. Își întoarse iapa argintie. Îi aștept în pavilionul meu.

Un cer de ardezie și un vânt zburdalnic o conduseră pe Dany înapoi la oastea sa. Șanțul adânc care avea să înconjoare tabăra era deja pe jumătate săpat, iar pădurea era plină de Nepătați care tăiau crengi de mesteceni, ca să cioplească din ele țărushi. Eunucii nu puteau dormi în tabăra nefortificată, sau cel puțin așa insistase Viermele Cenușiu. Era acolo, supraveghindu-le munca. Dany se opri o clipă, să-i vorbească.

– Yunkaiul și-a pregătit leii pentru luptă.

– Asta e bine, Înălțimea Ta. Oamenii noștri sunt însetați de sânge.

Când le poruncise Celor Nepătați să-și aleagă ofițeri din rândul lor, Viermele Cenușiu fusese desemnat, cu o majoritate zdrobitoare, pentru cel mai înalt grad. Dany îl numise pe Ser Jorah deasupra lui, să-l pregătească pentru rolul de comandant, iar cavalerul exilului spunea

că, până în prezent, tânărul eunuc se dovedise aspru, dar drept, iute la minte, neobosit și cu totul intransigent în grija sa pentru detalii.

– Înțelepții Stăpâni au adunat o oștire de sclavi, să ne iasă în întâmpinare.

– Un sclav din Yunkai învață despre cele șapte suspine și cele șaisprezece puncte ale plăcerii, Înălțimea Ta. Cei Nepătați învață cum să mânuiască cele trei sulite. Înălțimea Ta, Viermele Cenușiu speră să-ți dovedească.

Unul dintre primele lucruri pe care Dany le făcuse după căderea Astaporului a fost abolirea obiceiului de a da Nepătaților noi nume în fiecare zi. Majoritatea celor născuți liberi reveniseră la numele lor de la naștere, aceia care și le mai aminteau, cel puțin. Alții își luaseră nume de eroi sau zei și, uneori, de arme, pietre prețioase sau chiar flori, ajungându-se astfel la câteva nume de soldați foarte ciudate pentru urechile lui Dany. Viermele Cenușiu rămăsese Viermele Cenușiu. Când l-a întrebat de ce, el a răspuns:

– E un nume norocos. Numele cu care omul ăsta s-a născut era blestemat. Acela a fost numele pe care omul ăsta l-a purtat când a fost luat ca sclav. Dar Vierme Cenușiu e numele pe care omul ăsta l-a tras în ziua în care Daenerys l-a făcut liber.

– Dacă începe bătălia, fie ca Viermele Cenușiu să-și arate și înțelepciunea, și curajul, îi spuse Dany. Cruță orice sclav care fuge sau își aruncă arma. Cu cât ucidem mai puțini, cu atât rămân mai mulți să ni se alăture mai târziu.

– Omul o să-și amintească.

– Știu. Să vii la prânz la cortul meu. Vreau să fii acolo, cu ceilalți ofițeri ai mei, când voi trata cu căpitanii mercenarilor.

Dany își zori iapa către tabără.

În interiorul perimetrului pe care îl delimitaseră Cei Nepătați, corturile se înălțau în șiruri ordonate, cu pavilionul înalt, auriu, al lui Dany în mijloc. O a doua tabără se afla în apropiere de a ei, de cinci ori mai mare, răsfirată și dezordonată. Această a doua tabără nu avea tranșee, nici corturi, nici santinele, nici șiruri de cai. Cei care aveau cai sau catâri dormeau lângă animale, de teamă să nu le fie furate. Capre, oi și câini înfometăți hoinăreau în voie printre cete de femei, copii și

bătrâni. Dany lăsase Astaporul în mâinile unui consiliu format din foști sclavi conduși de un vraci, un cărturar și un preot. Oameni înțelepți cu toții, gândi ea, și drepti. Dar chiar și așa, zeci de mii preferaseră s-o urmeze la Yunkai decât să rămână în Astapor. *Le-am dat orașul și cei mai mulți dintre ei au fost prea speriați ca să-l ia.*

Oastea pestriță de sclavi eliberați o copleșea numeric pe a ei, dar îi era mai mult povară decât sprijin. Poate că unul dintr-o sută avea un măgar, o cămilă sau un bou. Majoritatea purtau arme furate din armurăria vreunui stăpân de sclavi, dar numai unul din zece era destul de puternic să lupte și niciunul dintre ei nu era antrenat. Mâncau tot ce le ieșea în cale, ca niște lăcuste în sandale. Dar Dany nu avea inima să-i abandoneze, așa cum o îndemnaseră Ser Jorah și călăreții ei de sânge. *Le-am spus că sunt liberi. Nu le pot spune acum că nu sunt liberi să mi se alăture.* Privi fumul care se ridica dinspre focurile lor și-și înghiți un suspin. Poate că avea cei mai buni pedestrași din lume, dar îi avea și pe cei mai răi.

Arstan Barbă-Albă stătea în fața cortului ei, în timp ce Vânjosul Belwas ședea cu picioarele încrucișate pe iarba de alături, mâncând o strachină de smochine. În timpul marșului, misiunea de a o păzi cădea pe umerii lor. Pe Jhogo, Aggo și Rakharo îi făcuse căpitanii ei, și în momentul de față avea nevoie de ei mai mult ca să-i comande pe dothraki decât s-o apere pe ea. *Khalasarul* ei era mic, vreo treizeci de luptători călare, cei mai mulți băieți fără cosițe și bătrâni cocârjați. Dar erau toți călăreții pe care îi avea și nu putea risca să rămână fără ei. Cei Nepătați puteau fi cea mai bună infanterie din întreaga lume, după cum susținea Ser Jorah, dar Dany avea nevoie și de iscoade, și de călăreți.

– Yunkaii vor război, îi spuse Dany lui Barbă-Albă în pavilion. Irri și Jhiqui așternuseră pe jos covoare, iar Missandei aprinsese un bețișor parfumat, ca să îndulcească aerul prăfos. Drogon și Rhaegal dormeau pe niște perne, încolăciți, dar Viserion stătea cocoțat pe marginea băii ei goale.

– Missandei, ce limbă vorbesc acești yunkai? Valyriana?

– Da, Înălțimea Ta, răspunse copila. Un alt dialect decât cel din Astapor, dar destul de apropiat ca să-l înțelegi. Stăpânii de sclavi își spun Înțelepții Stăpâni.

– Înțelepți? Dany se așeză pe o pernă, cu picioarele încrucișate, iar Viserion își desfăcu aripile albe cu auriu și zbură, fâlfâind, lângă ea.

Vom vedea cât sunt de înțelepți, zise ea, scărpinând capul solzos al dragonului, în spatele coarnelor.

Ser Jorah Mormont se întoarse o oră mai târziu, însoțit de trei căpitani ai Ciorilor Furtunii. Purtau pene negre pe coifurile lustruite și susțineau că sunt cu toții egali în rang și autoritate. Dany îi cercetă, în timp ce Irri și Jhiqui turnau vinul. Prendahl na Ghezn era un ghiscari îndesat, cu o față lătareată și un păr negru, care încărunțea. Sallor cel Pleșuv avea o cicatrice șerpuită pe obrazu-i palid, qartheean, iar Daario Naharis era bălțat chiar și pentru un tyroshi. Barba îi era tăiată în trei colțuri și vopsită în albastru, de aceeași culoare cu ochii și cu părul cârlionțat care îi cădea până la guler. Mustața-i ascuțită era vopsită în auriu. Hainele îi erau în toate nuanțele de galben. O vapo-roasă dantelă myrisheană, de culoarea untului, i se revărsa de la guler și de la manșete, pe tunică avea cusute medalioane de aramă în formă de păpădie, iar pe cizmele înalte până la coapse i se încolăceau cusături cu fir de aur. Mănușile din velur moale, auriu, erau vârâte în centura din inele aurite, iar unghiile îi erau vopsite în albastru.

Însă cel care vorbi în numele mercenarilor fu Prendhal na Ghezn.

– Ai face bine să-ți duci gloata în altă parte, zise el. Ai luat Astaporul prin vicleșug, dar Yunkaiul nu va cădea atât de ușor.

– Cinci sute de Ciori ale Furtunii împotriva a zece mii de Nepătați, zise Dany. Eu sunt doar o fetișcană și nu pricep treburile războiului, dar șansele voastre de izbândă mi se par slabe.

– Ciorile Furtunii nu umblă singure, zise Prendhal.

– Ciorile Furtunii nu umblă defel. Ele zboară la primul tunet. Poate c-ar trebui să zburați de pe acum. Am auzit că mercenarii sunt renumiți pentru nestatornicia lor. La ce bun să fiți voi neclintiți, când Fiii Secunzi se dau în lături?

– Asta nu se va întâmpla, insistă Prendhal impasibil. Și dacă s-ar întâmpla, n-ar avea nicio importanță. Fiii Secunzi nu înseamnă nimic. Luptăm alături de bărbații neclintiți ai Yunkaiului.

– Luptați alături de niște muieratici înarmați cu sulite. Când întoarse capul, cei doi clopoței din păr îi sunară încet. După ce începe lupta, să nu vă gândiți să cereți cruțare. Dar de vă alăturați mie acum, veți păstra aurul pe care yunkaii vi l-au plătit și, în plus, vă voi da o parte din pradă și mari

recompense mai târziu, când voi ajunge în regatul meu. Luptați pentru Întelepții Stăpâni și plata voastră va fi moartea. Vă închipuiți că Yunkaiul își va deschide porțile când Nepătații mei vă vor măcelări sub zidurile lor?

– Femeie, ragi ca un măgar și vorbești numai aiureli.

– *Femeie?* Dany chicoti. Asta vrea să fie o insultă? Ți-aș întoarce palma dacă te-aș lua drept bărbat? Dany îl privi în ochi. Sunt Daenerys Născută din Furtună, din Casa Targaryen, Cea Neagră, Mamă a Dragonilor, *khaleesi* pentru călăreții lui Drogo și Regină a Celor Șapte Regate ale Westerosului.

– Nu ești decât târfa unui lord călăreț. Când vă vom înfrânge, o să fii hrană pentru armăsarul meu.

Vânjosul Belwas scoase *arakhul*.

– Vânjosul Belwas îi va dăruia micuței regine limba lui urâtă, dacă o dorește.

– Nu, Belwas. Acești oameni sunt sub escorta mea. Zâmbi. Răspunde-mi la o întrebare: Ciorile Furtunii sunt sclave sau libere?

– Suntem o frăție de oameni liberi, declară Sallor.

– Bine. Dany se ridică în picioare. Atunci mergeți înapoi și povestiți-le fraților voștri ce am spus. S-ar putea ca unii să prefere să soarbă din aur și glorie decât din moarte. Vreau răspunsul vostru până mâine.

Căpitanii Ciorilor Furtunii se ridicară la unison.

– Răspunsul nostru este nu, glăsui Prendahl na Ghezn. Tovarășii lui îl urmară afară din cort... Însă ieșind, Daario Naharis aruncă o privire înapoi și înclină capul, luându-și politicoșul rămas-bun.

Două ore mai târziu, comandantul Fiilor Secunzi sosi singur. Se dovedi a fi un Braavosi cu ochi verzi și barbă stufoasă, roșie-aurie, care îi ajungea aproape până la brâu. Numele lui era Mero, dar își zicea Bastardul Titanului.

Mero dădu îndată vinul pe gât, se șterse la gură cu dosul palmei și o privi lacom pe Dany.

– Am impresia că m-am culcat cu sora ta geamănă într-un bordel, când eram acasă. Sau tu erai?

– Cred că nu. Mi-aș aminti un om atât de mareț, n-am nicio îndoială.

– Da, așa este. Nicio femeie nu l-a uitat vreodată pe Bastardul Titanului. Bărbatul din Braavos își ridică pocalul, ca să i-l umple

Jhiqui. Ce-ai zice să-ți scoți hainele alea și să vii pe genunchii mei? Dacă mă satisfaci, s-ar putea să-i aduc pe Fiii Secunzi de partea ta.

– Dacă îi aduci pe Fiii Secunzi de partea mea, s-ar putea să nu te castrez.

Bărbatul voinic râse.

– Fetișo, a mai fost o femeie care a încercat să mă castreze cu dinții. Acum nu-i mai are, dar sabia mea e la fel de lungă și de groasă cum a fost întotdeauna. Vrei să ți-o arăt?

– Nu-i nevoie. După ce ți-o taie eunucii mei, o voi putea cerceta după bunul plac. Dany luă o sorbitură de vin. E adevărat că sunt doar o fetișcană și nu cunosc căile războiului. Explică-mi cum propui să înfrângi zece mii de Nepătați cu cei cinci sute de oameni ai tăi. Așa neștiutoare cum sunt, șansele mi se par foarte slabe.

– Fiii Secunzi au avut de-a face cu șanse mai mici de izbândă și au câștigat.

– Fiii Secunzi au avut de-a face cu șanse mai mici de izbândă și au fugit. La Qohor, din fața Celor Trei Mii. Sau negi?

– Asta a fost acum o veșnicie, înainte ca la comanda Fiilor Secunzi să se afle Bastardul Titanului.

– Așadar, de la tine își iau curajul? Dany se întoarse către Ser Jorah: Când începe bătălia, pe el să-l omori primul.

Cavalerul exilului zâmbi:

– Bucuros, Înălțimea Ta.

– Desigur, îi spuse Daenerys lui Mero, ați putea fugi din nou. Nu vă vom opri. Luați-vă aurul yunkishez și plecați.

– De l-ai fi văzut vreodată pe Titanul din Braavos, copilă nesăbuită, ai ști că nu are coadă, ca să și-o vâre între picioare.

– Atunci rămâneți și luptați pentru mine.

– Meriți asta, e adevărat, zise bărbatul din Braavos, și te-aș lăsa bucuros să-mi săruți sabia, dacă aș fi liber. Dar am luat banii yunkailor și mi-am dat cuvântul sfânt.

– Banii pot fi înapoiți, spuse ea. Vă voi plăti tot pe atât și ceva în plus. Mai am și alte orașe de cucerit și mă așteaptă un regat întreg, la capătul lumii. Slujește-mă cu credință și Fiii Secunzi nu vor mai trebui niciodată să lupte pentru altcineva.

Comandantul se trase de barba roșie, deasă.

– Tot pe atât și ceva în plus și poate, pe deasupra, un sărut, ce zici? Sau mai mult decât un sărut? Pentru un bărbat atât de mareț ca mine?

– Poate.

– Cred că-mi va plăcea gustul limbii tale.

Simțea furia lui Ser Jorah. *Ursului meu negru nu-i place vorbăria asta despre sărutat.*

– Gândește-te în noaptea asta la ce ți-am spus. Aș putea să primesc răspunsul tău mâine?

– Da. Bastardul Titanului rânji. Aș putea să iau o carafă din vinul ăsta excelent, să-l duc căpitanilor mei?

– Poți să iei un butoi. E din beciurile Bunilor Stăpâni ai Astaporului și am căruțe întregi.

– Atunci dă-mi o căruță. Un semn al prețuirii tale?

– Ești tare însetat.

– Sunt tare peste tot. Și am mulți frați. Bastardul Titanului nu bea singur, *Khaleesi*.

– Fie, o căruță, dacă promiți că vei bea în sănătatea mea.

– S-a făcut, tună el. S-a făcut și s-a făcut! Trei toasturi vom închina în cinstea ta și vei primi răspunsul la răsăritul soarelui.

Dar când Mero plecă, Arstan Barbă-Albă spuse:

– Omul acela are o reputație proastă, chiar și în Westeros. Să nu te lași păcălită de purtarea lui, Înălțimea Ta. În seara asta va bea în sănătatea ta, iar dimineață te va silui.

– De data asta bătrânul are dreptate, interveni Ser Jorah. Fiii Secunzi sunt vechi luptători și nu lipsiți de vitejie, dar sub comanda lui Mero au devenit aproape la fel de răi ca Bravii Camarazi. Omul e la fel de periculos pentru cei ce-l tocmesc ca și pentru dușmanii săi. De asta se află aici. Niciunul dintre Orașele Libere nu-l mai vrea.

– Nu reputația lui mă interesează, ci cei cinci sute de cai. Cum stăm cu Ciorile Furtunii? Avem vreo speranță de acolo?

– Nu, răspunse pe șleau Ser Jorah. Acel Prendahl are sânge de ghiscari. Probabil că a avut rude în Astapor.

– Păcat. Ei, bine, poate că nu va trebui să luptăm. Să așteptăm și să vedem ce au de spus yunkaii.

Emisarii yunkailor sosiră la apusul soarelui. Cincizeci de bărbați călare pe superbi cai negri, iar unul pe o cămilă albă, mare. Coifurile erau de două ori mai înalte decât capetele lor, ca să nu turtească formele bizare, întortocheate și înalte, ale părului lor uleiat de dedesubt. Își vopseau fustele de pânză și tunicile în galben intens și își coseau pe mantii discuri de aramă.

Bărbatul de pe cămila albă își zicea Grazdan mo Eraz. Deșirat și musculos, avea un zâmbet șters, ca acela pe care-l afișase Kraznys până în clipa când Drogon i-a părjolit fața. Părul îi era trecut printr-un corn de unicorn care îi tășnea de pe frunte, iar *tokarul* îi era tivit cu dantelă aurie, myrisheană.

– Străvechi și glorios este Yunkaiul, regele orașelor, îi spuse el lui Dany, când îi ieși în întâmpinare. Zidurile noastre sunt puternice, nobilii noștri mândri și aprigi, oamenii noștri neînfricați. Prin venele noastre curge sângele strămoșului nostru Ghis, al cărui imperiu dăinuia de multă vreme când Valyria era doar un prunc de țată. Ai fost înțeleaptă că te-ai așezat la vorbă, *Khaleesi*. Nu vei avea parte de o victorie ușoară aici.

– Prea bine. Nepătații mei se vor desfăta cu puțină luptă. Îi aruncă o privire Viermelui Cenușiu, care clătină aprobator din cap.

Grazdan ridică din umeri, într-un gest exuberant.

– Dacă sânge dorești, atunci să curgă! Am auzit că ți-ai eliberat eunucii. Libertatea înseamnă pentru un Nepătat cât o tichie pentru un pește. Îi zâmbi Viermelui Cenușiu, dar eunucul era ca o stană de piatră. Pe cei ce supraviețuiesc îi vom face sclavi din nou și-i vom folosi să luăm înapoi Astaporul din mâinile prostimii. Putem să te facem sclavă și pe tine, n-ai frică! În Lys și Tyrosh există case ale plăcerii unde bărbații ar plăti frumușel ca să se culce cu ultima dintre Targaryeni.

– Mă bucur să constat că știi cine sunt, zise Dany cu blândețe.

– Mă mândresc cu cunoștințele mele despre vestul sălbatic și nesăbuit. Grazdan își desfăcu mâinile, într-un gest împăciuitor. Și totuși, de ce să ne spunem vorbe pripite? E adevărat că ai comis sălbăticiei în Astapor, dar noi, yunkaii, suntem oamenii cei mai iertători. Nu cu noi ai tu vrajbă, Înălțimea Ta. De ce să-ți irosești puterile împotriva trainicelor noastre ziduri, când ai nevoie de fiecare om ca să recâștigi tronul tatălui tău în îndepărtatul Westeros? Yunkaiul îți urează succes

În această strădanie. Și, ca să-ți dovedesc că este adevărat, ți-am adus un dar. Bătu din palme și două dintre escortele sale se apropiară, ducând un cufăr greu de cedru, legat cu bronz și aur. Îl așezară la picioarele ei. Cincizeci de mii de coroane de aur, anunță Grazdan cu glas domol. Ai tăi, ca gest de prietenie, din partea Înțelepților Stăpâni ai Yunkaiului. Aurul primit în dar e mai bun decât cel cumpărat cu sânge, nu-i așa? Îți spun așadar, Daenerys Targaryen, ia cufărul acesta și te du.

Dany împinse capacul cufărului cu un picior delicat. Era plin cu bani de aur, întocmai cum spusese emisarul. Luă o mână de monede și le lăsa să-i alunece printre degete. Străluceau, căzând de-a valma. Erau noi, majoritatea, ștanțate cu piramida în trepte pe o față și cu harpia din Ghis pe cealaltă.

– Foarte frumos. Mă întreb câte cufere din acestea voi găsi când voi pune stăpânire pe orașul vostru.

Bărbatul râse înfundat:

– Niciunul, căci una ca asta nu se va întâmpla.

– Am și eu un dar pentru voi. Trânti capacul cufărului. Trei zile. În dimineața celei de-a treia, trimiteți-vă sclavii. Toți. Fiecare bărbat, femeie și copil va primi o armă și atâtea haine, mâncare, monede și alte obiecte câte va putea duce. Pe acestea le vor putea alege după bunul plac dintre lucrurile stăpânilor lor, ca plată pentru anii în care i-au slujit. După ce toți sclavii vor pleca, veți deschide porțile și le veți îngădui Nepătaților mei să intre și să scotocească orașul, să se asigure că nimeni n-a mai rămas în sclavie. Dacă faceți asta, Yunkaiul nu va fi pârjolit sau prădat și nimeni nu se va atinge de vreunul dintre oamenii voștri. Înțelepții Stăpâni vor avea pacea pe care o doresc și se vor fi dovedit cu adevărat înțelepți. Ce spui?

– Spun că ești nebună.

– Oare? Dany ridică din umeri și rosti: *Dracarys*.

Dragonii răspunseră. Rhaegal șuieră și scoase fum pe nări, Viserion se năpusti, iar Drogon scuipă o flăcără roșie-neagră. Atinse mâneca *tokarului* lui Grazdan și, într-o clipită, mătasea se aprinse. Pe covor se împrăștiară monede de aur când emisarul se împiedică de cufăr, înjurând cât îl ținea gura și lovindu-și brațul, până când Barbă-Albă aruncă o carafă cu apă peste el, să stingă flăcările.

– Ai jurat că voi fi în siguranță, se tângui yunkaiul.

– Toți yunkaii se văicăresc așa pentru un *tokar* pârlit? Am să-ți cumpăr altul nou dacă-ți trimiți sclavii în trei zile. Altminteri, Drogon are să-ți dea un sărut mai fierbinte. Dany își încreți nasul. Te-ai murdărit. Ia-ți aurul și du-te și ai grijă ca Întelepții Stăpâni să primească mesajul meu.

Grazdan mo Eraz îndreptă spre ea un deget:

– Vei regreta aroganța asta, târfă! Liliecii ăștia mici n-o să te apere, te asigur! Vom umple aerul de săgeți dacă se apropie de Yunkai. Crezi că e așa de greu să omori un dragon?

– Mai greu decât să omori un sclav. Trei zile, Grazdan. Spune-le. La sfârșitul celei de-a treia, voi fi în Yunkai, fie că îmi deschideți porțile, fie că nu.

Întunericul se lăsase când yunkaii părăsiră tabăra. Se anunța o noapte întunecată, fără lună, fără stele, cu un vânt rece, umed, bătând dinspre vest. *O minunată noapte neagră*, gândi Dany. Focurile ardeau de jur împrejurul ei, mici stele portocalii risipite peste deal și peste câmpie.

– Ser Jorah, spuse ea, cheamă-mi călăreții de sânge. Dany se așeză pe un maldăr de perne, așteptându-i, cu dragonii lângă ea. Când se adună, spuse: O oră după miezul nopții ar trebui să fie suficient.

– Da, *Khaleesi*, zise Rhakaro. Suficient pentru ce?

– Să ne pregătim atacul.

Ser Jorah Mormont se încruntă:

– Le-ai spus mercenarilor...

– ...că vreau răspunsul lor până mâine. N-am promis nimic pentru noaptea asta. Ciorile Furtunii dezbat probabil oferta mea. Fiii Secunzi vor fi beți de vinul pe care i l-am dat lui Mero. Iar yunkaii cred că au la dispoziție trei zile. Îi vom ataca la adăpostul întunericului.

– Au, fără doar și poate, iscoade care ne urmăresc.

– Iar în întuneric, vor vedea sute de focuri arzând, zise Dany. Asta, dacă văd ceva.

– *Khaleesi*, zise Jhogo, mă ocup eu de iscoadele astea. Nu sunt călăreți, sunt doar sclavi călare.

– Chiar așa, fu ea de acord. Cred că trebuie să atacăm din trei părți. Viermele Cenușiu îi va lovi din dreapta și din stânga, în timp ce căpitani

mei vor pătrunde, cu călăreții, prin mijloc. Slavii călare nu vor rezista niciodată unui atac al dothrakilor. Dany zâmbi. Negreșit, sunt doar o fetișcană și nu mă pricep la război. Ce părere aveți, lorzii mei?

– Cred că ești sora lui Rhaegar Targaryen, zise Ser Jorah, cu umbra unui zâmbet melancolic.

– Da, întări Arstan Barbă-Albă, și o adevărată regină.

Avură nevoie de o oră ca să pună la punct toate detaliile. *Acum începe partea cea mai primejdioasă*, gândi Dany, când căpitanii ei plecară la treburile lor. Nu putea decât să se roage ca întunericul nopții să-i ascundă pregătirile de ochii dușmanului.

Aproape de miezul nopții, Dany trase o sperietură când Ser Jorah dădu buzna, trecând pe lângă Vânjosul Belwas.

– Cei Nepătați au prins un mercenar încercând să se furișeze în tabăra noastră.

– Un spion? Asta o înspăimântă. Dacă au prins unul, câți alții au putut scăpa?

– Susține că venea cu daruri. E bufonul galben, cu părul albastru.

Daario Naharis.

– El? Atunci am să-l ascult.

Când cavalerul exilului îl aduse înaintea ei, Dany se întreabă dacă mai existaseră vreodată doi oameni atât de diferiți. Omul din Tyrosh era blond, pe când Ser Jorah era tuciuriu, subțire; cavalerul era vânos, înzestrat cu bucle, pe când celălalt era pleșuv, dar avea pielea netedă, în vreme ce Mormont era păros. Iar cavalerul ei purta veșminte simple, dar pe lângă celălalt, un cocoș părea ponosit, cu toate că, pentru această vizită, aruncase o mantie grea, neagră, peste strălucitoarele sale straie galbene. Ducea un sac greu atârnat de un umăr.

– *Khaleesi!* strigă el. Aduc daruri și vești bune. Ciorile de Piatră sunt ale tale. Un dinte de aur îi licări în gură, când zâmbi. La fel și Daario Naharis!

Dany era sceptică. Dacă acest tyroshi venise să spioneze, declarația lui putea fi doar o încercare disperată de a-și salva pielea.

– Ce-au avut de spus la acestea Prendhal na Ghezn și Sallor?

– Mai nimic. Daario deșertă sacul și capetele lui Sallor Pleșuvul și al lui Prendahl na Ghezn se rostogoliră pe covor. Darul meu pentru regina dragonilor.

Viserion adulmecă sângele ce se prelingea din gâtul lui Prendhal și revărsă o pală de foc care lovi în plin fața celui mort, înnegrind și pârlolind obrajii storși de sânge. Drogon și Rhaegal începură să se agite la mirosul de carne friptă.

– Tu ai făcut asta? întrebă Dany scârbită.

– Nimeni altul. Dacă dragonii ei îl sâcâiau, o ascundea bine. După câtă atenție le acorda, ar fi putut fi trei pisoi care se jucau cu un șoarece.

– De ce?

– Pentru că ești așa de frumoasă.

Avea mâini mari și puternice, și ceva din ochii săi albaștri, necruțători, și din nasul lui mare, coroiat, amintea de ferocitatea unei superbe păsări de pradă. Prendhal vorbea prea mult și spunea prea puțin. Veșmintele sale, așa bogate cum erau, fuseseră greu încercate: cizmele îi erau pătate de sare, lacul de pe unghii îi era ciobit, dantela pătată de sudoare și Dany putea vedea că tivul mantiei i se destrăma. Iar Sallor se scobea în nas de parcă mucii i-ar fi fost de aur. Bărbatul stătea cu mâinile încrucișate la încheieturi, cu palmele așezate pe mânerele armelor sale, un *arakh* dothraki curbat, la șoldul stâng și un stilet myrishean la dreapta. Plăselele lor reprezentau două femei de aur, goale și destrăbălate.

– Te pricepi să folosești armele alea frumoase? îl întrebă Dany.

– Prendhal și Sallor ți-ar confirma, dacă morții ar putea vorbi. Nu socotesc nicio zi ca fiind trăită dacă n-am iubit o femeie, n-am ucis un dușman și n-am mâncat o mâncare bună... iar zilele pe care le-am trăit sunt nenumărate ca stelele de pe cer. Fac din măcel o lucrare de artă, și mulți jongleri și dansatori ai focului s-au rugat zeilor, cu lacrimi în ochi, să poată fi pe jumătate la fel de ageri și pe sfert la fel de grațioși ca mine. Ți-aș spune numele tuturor celor pe care i-am ucis, dar înainte să isprăvesc, dragonii ar crește mari cât castelele, zidurile Yunkaiului s-ar năru, prefăcându-se în praf galben, și iarna ar veni, ar pleca și ar veni din nou.

Dany râse. Îl plăcea fanfaronada acestui Daario Naharis.

– Scoate sabia și jură să mă slujești.

Cât ai clipi, *arakhul* lui Daario ieși din teacă. Gestul lui de supunere fu la fel de excesiv ca tot ce făcea, o năvalnică prăbușire care îl aduse cu fața la picioarele ei.

– Sabia mea îți aparține. Viața mea îți aparține. Dragostea mea îți aparține. Sângele, trupul meu, cântecele mele, toate sunt ale tale. Trăiesc și mor la porunca ta, frumoasă regină.

– Atunci trăiește, zise Dany, și luptă pentru mine în noaptea asta.

– N-ar fi înțelept, regina mea. Ser Jorah îi aruncă lui Daario o privire aspră, rece. Ține-l aici până ce bătălia e câștigată.

Dany cumpăni o clipă, apoi își scutură capul.

– Dacă ne poate da Ciorile Furtunii, atacul prin surprindere e asigurat.

– Și dacă te trădează, atacul e pierdut.

Dany își plecă privirea, uitându-se din nou la mercenar. Acesta îi oferă un zâmbet care o făcu să roșească și să-și întoarcă ochii.

– N-o va face.

– De unde știi?

Dany arată către grămezile de carne înnegrită pe care dragonii le mâncau însângerate, bucată cu bucată. Aș numi asta o dovadă de sinceritate. Daario Naharis, pregătește-ți Ciorile Furtunii să-i atace pe yunkai din spate, când începe lupta. Te poți întoarce în siguranță?

– Dacă mă opresc, o să le spun că iscodeam și n-am văzut nimic. Bărbatul din Tyrosh se ridică în picioare, se înclină și se năpusti afară.

Ser Jorah rămase în urma lui.

– Înălțimea Ta, spuse el fără ocolișuri, asta a fost o greșală. Nu știm nimic despre acest om...

– Știm că este un mare luptător.

– Un mare limbut, vrei să spui.

– Ne aduce Ciorile Furtunii. *Și are ochi albaștri.*

– Cinci sute de mercenari pe care nu te poți bizui.

– Nu te poți bizui pe nimeni în vremuri tulburi ca acestea, îi reaminti Dany. *Și voi mai fi trădată de două ori, o dată pentru aur și o dată în dragoste.*

– Daenerys, am de trei ori vârsta ta, zise Ser Jorah. Am văzut cât de perfizi sunt oamenii. Foarte puțini sunt demni de încredere, iar Daario Naharis nu se numără printre ei. Până și barba îi e vopsită.

Asta o înfurie.

– În timp ce tu ai o barbă cinstită, asta vrei să-mi spui? Ești singurul om în care trebuie să mă încred toată viața?

Ser Jorah se îmbătoșă.

– N-am spus asta.

– O spui în fiecare zi. Pyat Pree e un mincinos. Xaro e un intrigant, Belwas un fanfaron. Arstan un asasin... crezi că sunt tot o fecioară neprihănită, care nu e în stare să audă cuvintele din spatele cuvintelor?

– Înălțimea Ta...

– Mi-ai fost cel mai bun prieten de care am avut parte, un frate mai bun decât mi-a fost vreodată Viserys. Ești primul din Garda mea, comandantul oștirii mele, cel mai prețios sfetnic, mâna mea dreaptă. Te respect, te cinstesc și te prețuiesc, dar nu te doresc, Jorah Mormont, și m-am saturat de strădaniile tale de a înlătura orice alt bărbat din preajma mea, ca să fiu nevoită să mă bizui numai și numai pe tine. Asta nu e de folos și nu mă va face să te iubesc mai mult.

La primele ei cuvinte, Mormont roșise, dar când Dany termină, era palid din nou. Stătea neclintit ca o stâncă.

– Dacă așa poruncește regina mea, zise el, scurt și rece.

Dany era destul de înfierbântată pentru amândoi.

– Da, așa poruncește, răspunse ea. *Poruncește*. Acum du-te și vezi de Nepătații tăi, ser. Ai o bătălie de purtat. Și de câștigat.

După ce îl văzu plecat, Dany se aruncă pe perne, lângă dragonii ei. Nu avusese de gând să fie atât de aspră cu Ser Jorah, dar suspiciunile lui nesfârșite treziseră, în cele din urmă, dragonul din ea.

Mă va ierta, își spuse. *Sunt stăpâna lui*. Dany se pomeni întrebându-se dacă Ser Jorah avea dreptate în privința lui Daario. Se simți dintr-odată foarte singură. Mirri Maz Duur îi prevestise că nu va aduce niciodată pe lume un copil viu. *Casa Targaryen se va sfârși cu mine*. Asta o întrista.

– Voi trebuie să fiți copiii mei, le spuse dragonilor, cei trei copii aprigi ai mei. Arstan zice că dragonii trăiesc mai mult decât oamenii, așa că voi veți dăinui și după moartea mea.

Drogon își întinse gâtul, s-o ciugulească de mână. Avea dinții foarte ascuțiți, dar nu-i ciupea niciodată pielea când se jucau așa. Dany râse și-l smotoci până când dragonul țipă, plesnindu-și coada ca un bici. *E mai*

lungă decât înainte, observă Dany, iar mâine va fi și mai lungă. Cresc repede acum, și când vor fi mari, voi avea aripi să zbor. Călare pe un dragon, și-ar putea conduce ea însăși oamenii în bătălie, așa cum făcuse în Astapor, dar deocamdată erau prea mici ca să-i suporte povara.

Peste tabără se așternuse liniștea când miezul nopții veni și trecu. Dany rămase în pavilionul ei, cu slujnicele, în timp ce Arstan Barbă-Albă și Vânjosul Belwas stăteau de strajă. *Așteptarea e partea cea mai grea. Să stea în cortul ei fără să facă nimic, în timp ce bătălia se purta fără ea, asta o făcea să se simtă din nou aproape copil.*

Orele se târau pe lângă ea cu pasul melcului. Chiar și după ce Jhiqui îi luă încordarea de pe umeri, Dany era prea neliniștită ca să doarmă. Missandei se oferă să-i cânte un cântec de leagăn al Oamenilor Pașnici, dar Dany își scutură capul.

– Adu-mi-l pe Arstan, îi ceru ea.

Când bătrânul veni, Dany era cuibărită în blana ei de *brakkar*, al cărei miros înecăcios îi amintea de Drogo.

– Nu pot să dorm când oamenii mor pentru mine, Barbă-Albă. Mai spune-mi despre fratele meu, Rhaegar, dacă vrei. Mi-a plăcut o poveste pe care mi-ai zis-o pe vas, despre cum s-a hotărât să devină războinic.

– Înălțimea Ta e amabilă să spună asta.

– Viserys susținea că fratele nostru a câștigat multe turniruri.

Arstan își plecă creștetul cărunt, cu respect.

– Nu se cuvine să tăgăduiesc vorbele Înălțimii Sale...

– Dar? Întrebă tăios Dany. Spune-mi, îți poruncesc.

– Vitejia Prințului Rhaegar era de netăgăduit, însă rareori a intrat în arenă. Nu i-a plăcut niciodată cântecul săbiilor, așa cum i-a plăcut lui Robert sau lui Jaime Lannister. Era un lucru pe care trebuia să-l facă, o sarcină pe care lumea i-o încredințase. O îndeplinea cum se cuvine, căci făcea totul cum se cuvine. Așa era firea lui. Dar nu-i făcea nicio plăcere. Se spune că își iubea mai mult harpa decât sulița.

– Dar, cu siguranță, a câștigat câteva turniruri, zise Dany dezamăgită.

– În tinerețe, Alteța Sa s-a descurcat strălucit într-un turnir de la Capătul Furtunii, învingându-i pe Lordul Steffon Baratheon, pe Lordul Jason Mallister, Vipera Roșie din Dorne, și un cavaler misterios care s-a dovedit a fi infamul Simon Toyne, căpetenie a proscrisilor din pădurea

regelui. A rupt douăsprezece sulite împotriva lui Ser Arthur Dayne în ziua aceea.

– Așadar, a fost campion?

– Nu, Înălțimea Ta. Onoarea aceea i-a revenit unui alt cavaler al Gărzii Regelui, care l-a doborât pe Prințul Rhaegar de pe cal în ultima încheștare.

Dany nu voia să audă despre Rhaegar doborât de pe cal.

– Dar ce turniruri a câștigat fratele meu?

– Înălțimea Ta... Bătrânul șovăi. A câștigat cel mai mare turnir dintre toate.

– Care anume? vru să știe Dany.

– Turnirul pe care l-a organizat Lordul Whent la Harrenhal, sub Ochiul Zeilor, în anul falsei primăveri. Un eveniment remarcabil. Pe lângă obișnuitele lupte, a avut loc un turnir după modelul vechi, între șapte echipe de cavaleri, dar și trasul cu arcul, aruncarea cu toporul, o cursă de cai. Un turnir al cântăreților, o reprezentație de pantomimă și multe oșpețe și voie bună. Lordul Whent era mână largă, căci era bogat. Generozitatea pe care o vestise a atras sute de concurenți. Chiar și tatăl tău, regele, care nu părăsise de mulți ani Fortăreața Roșie, a venit la Harrenhal. Cei mai mari lorzi și cei mai vestiți campioni din Cele Șapte Regate au sosit la turnir, iar Prințul Pietrei Dragonului i-a întrecut pe toți.

– Dar acela a fost turnirul în care au încoronat-o pe Lyanna Stark regina iubirii și a frumuseții, zise Dany. Prințesa Elia, soția lui, era acolo, și totuși fratele meu i-a dat coroana fetei Stark și mai târziu i-a răpit-o logodnicului ei. Cum a putut face asta? Atât de rău se purta cu el femeia dothraki?

– Nu e locul unuia ca mine să spună ce a fost în inima fratelui tău, Înălțimea Ta. Prințesa Elia era o doamnă bună și grațioasă, dar sănătatea i-a fost mereu subredă.

Dany își strânse blana de leu în jurul umerilor.

– Viserys a spus odată că e vina mea, fiindcă m-am născut prea târziu. Își amintea că negase asta cu înverșunare, mergând până într-acolo încât îi spusese lui Viserys că era vina lui, că nu se născuse fată. O bătuse cu cruzime pentru insolența aceea. Zicea că, dacă m-aș fi născut mai devreme, Rhaegar s-ar fi însurat cu mine în locul Eliei și

totul ar fi fost altfel. Dacă Rhaegar ar fi fost fericit cu soția lui, n-ar mai fi avut nevoie de fata Stark.

– Poate că așa este, Înălțimea Ta. Barbă-Albă rămase tăcut un moment. Dar nu sunt sigur că Rhaegar era omul care să poată fi fericit.

– Îl faci să pară atât de acru, protestă Dany.

– Nu, nu acru, dar... Prințul Rhaegar avea o anumită melancolie, un sentiment al...

– Spune, îl îndemnă ea. Un sentiment al...

– ...fatalității. A fost născut în suferință, regina mea, și umbra aceea a atârnat deasupra lui câte zile a avut.

Viserys îi vorbise o singură dată despre nașterea lui Rhaegar. Probabil că povestea îl întrista prea mult.

– Era bântuit de umbra Castelului Verii, nu-i așa?

– Da. Și totuși, Castelul Verii era locul care îi plăcea prințului cel mai mult. Mergea acolo din când în când, întovărașit doar de harpa lui. Nici măcar cavalerii Gărzii Regelui nu-l însoțeau acolo. Îi plăcea să doarmă în castelul părăginit, sub cerul înstelat și, ori de câte ori se întorcea, aducea cu el un cântec. Când îl auzai cântând la harpa-i înaltă cu coarde de argint, cântând despre amurgul regilor, despre lacrimi și moarte, nu puteai decât să simți că despre el cânta și despre cei pe care-i iubea.

– Dar Uzurpatorul? Cânta și el cântece triste?

Arstan râse înfundat.

– Robert? Lui Robert îi plăceau cântecele care îl făceau să râdă, cu cât mai deochete cu atât mai bine. Nu cânta decât când era beat, iar atunci cânta *Un butoi de bere* sau *Cincizeci și patru de poloboace* sau *Ursul roșu și frumoasa fecioară*. Robert era mult mai...

Ca unul, dragonii își ridicară capetele și țipară.

– Cai! Dany sări în picioare, strângându-și blana de leu în jurul trupului. Afară, îl auzi pe Vânjosul Belwas strigând ceva și pe urmă alte glasuri și tropot de cai. Irri, du-te să vezi cine...

Cortul se deschise și Ser Jorah Mormont intră. Era plin de praf și împrăscat de sânge, dar altminteri nu ieșise foarte răvășit din bătălie. Cavalerul exilului îngenunche în fața lui Dany și spuse:

– Înălțimea Ta, îți aduc victoria. Ciorile Furtunii au trecut de partea noastră, sclavii au fugit, iar Fiii Secunzi erau prea beți ca să

lupte, întocmai cum ai spus. Două sute de morți, în cea mai mare parte yunkai. Sclavii lor au coborât sulițele și au fugit, iar mercenarii s-au predat. Avem câteva mii de prizonieri.

– Și pierderile noastre?

– O duzină sau nici atât.

Abia atunci își îngădui să zâmbească.

– Ridică-te, bunul, viteazul meu urs. Grazdan a fost capturat? Sau Bastardul Titanului?

– Grazdan s-a dus la Yunkai să transmită condițiile tale. Ser Jorah se ridică în picioare. Mero a fugit, când și-a dat seama că Ciorile de Piatră au trădat. Am trimis oameni pe urmele lui. Ar trebui să-l prindă repede.

– Foarte bine, zise Dany. Mercenari sau sclavi, cruță-i pe toți care îmi jură credință. Dacă dintre Fiii Secunzi ni se alătură destui, păstrează compania intactă.

În ziua următoare, mășlăuiri ultimii cincisprezece kilometri până la Yunkai. Orașul era construit din cărămizi galbene în loc de cărămizi roșii, altminteri era întruchiparea Astaporului, cu aceleași ziduri sfărâmate, aceleași piramide înalte, în trepte, și o harpie mare deasupra porților. Zidul și turnurile mișunau de arcași și aruncători. Ser Jorah și Viermele Cenușiu își desfășurară oamenii, Irri și Jhiqui ridicară pavilionul, iar Dany se așeză și așteptă.

În dimineața celei de-a treia zile, porțile orașului se deschiseră și un șir de sclavi începu să iasă. Dany își încălecă iapa, să-i întâmpine. În timp ce treceau, micuța Missandei le spunea că îi datorau libertatea lui Daenerys Targaryen, Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Celor Șapte Regate ale Westerosului și Mamă a Dragonilor.

– *Mhysa!* o strigă un bărbat cu pielea arsă de soare. Avea un copil pe umeri, o fetiță, și ea striga același nume cu glasul-i subțirel.

– *Mhysa! Mhysa!*

Dany se uită întrebătoare la Missandei.

– Ce strigă?

– E în ghiscari, limba veche, pură. Înseamnă „Mamă!”

Dany simți o ușurare în piept. *Nu voi aduce niciodată pe lume un copil viu*, își aminti ea. Mâna îi tremură când o ridică. Probabil zâmbea, căci bărbatul zâmbi și strigă din nou, iar ceilalți i se alătură:

– *Mhysa! MHYSA!* Toți îi zâmbeau, întinzând mâinile, îngenunchind în fața ei.

Maela! îi spuneau unii, în timp ce alții strigau: *Aella!* Sau *Qathei* sau *Tato*, dar în orice limbă, toate aceste cuvinte însemnau *Mamă*. *Îmi spun Mamă!*

Strigătele se înmulțiră, deveniră tot mai răsunătoare, atât de răsunătoare încât îi speriară iapa. Animalul se dădu în spate, își scutură capul și bătu din coada argintie. Strigătele răsunară, zguduind parcă zidurile galbene ale Yunkaiului. Alți și alți sclavi se revărsau pe porțile orașului, cu fiecare clipă și, pe măsură ce se apropiau, preluau strigătele. Acum fugeau către ea, împingându-se, împiedicându-se, vrând să-i atingă mâna, să mângâie coama calului ei, să-i sărute picioarele. Bieții ei călăreți de sânge nu puteau să-i țină pe toți la distanță și până și Vânosul Belwas mârâia și mormăia disperat.

Ser Jorah o îndemnă să plece, dar Dany își aminti un vis pe care îl avusese în Lăcașul Celor Nemuritori.

– Nu-mi vor face niciun rău, îi spuse. Sunt copiii mei, Jorah.

Apoi răsă, dădu piteni calului și se îndreptă către ei, cu clopoțelii din păr cântând dulcea victorie. Porni la trap, apoi într-un galop mic, pe urmă țâșni, cu cosițele fluturând în urma ei. Sclavii eliberați îi făcură loc să treacă. *Mamă!* strigau din o sută de piepturi, o mie, zece mii. *Mamă!* scandau atingându-i picioarele cu degetele, în timp ce gonea pe lângă ei. *Mamă, Mamă, Mamă!*